Під кручею – сніги. Плач вітру по слідах…
І темна і важка лежить вода,
як лід той темний… Мертвий той вогонь,
дідів, батьків життя… їх кров та біль на сконі.
Зоря у пустирях надвечір зажовтіє,
і вир снігів заточиться, збіжить
у темну, сонну, синю безвість, безнадійність…
що ясна сила снилася лиш мить…
Схолоне, змовкне все… Лиш білий, мертвий сніг,
Лиш попіл давнини, що ніччю й болем ліг…
Пальці – ті вузли! Весела криця – очи.
Все вперед! – ген, у безкрай нестримний тупіт, біг.
Вся твоя земля, – як бачиш, як захочеш.
Очі бачать світ, щоб він у серце ліг.
Не казкові коні на припоні! Ні!
Не хмари на бурю і не грім там – за горою!
Тільки вогні у далині! А жаль та сум та біль – на дні,
та горить проклін усім, що ждуть спокою.
Над поля і луки… понад тихе те село
в схови давнини – могили – заклик гупне громом!
Що цвіло – достигло! Нині зв’яне, а на зло
маємо ми лік той, – кров, що хиб не зна, не знає втоми.
І безкрай, світами, нині творча путь,
і нема чого зідхати та журитися!
Поки очи бачать світ та хочуть його, – п’ють,
поки витримає серце бити й битися.